

Roman

*Een
verrassende
erfenis*

INA VAN DER BEEK

EEN VERRASSENDE ERFENIS

Ina van der Beek

*Een verrassende
erfenis*

Uitgeverij Zomer & Keuning

Eerder verschenen van deze auteur bij uitgeverij Zomer & Keuning
onder andere:

Naar huis

De kleur van de zon

Het afscheid

Sprookjes bestaan wel

Alleen verder

ISBN 9789401906418

ISBN e-book 9789401906425

NUR 344

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.inavanderbeek.nl

www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

I

Katja zet haar ontbijtbordje op het aanrecht en sprint naar de badkamer. Ze is laat, zoals meestal té laat. Vervelende gewoonte toch eigenlijk.

Nu nog even tanden poetsen, en dan weg!

Vlug pakt ze haar schoudertas van de bank in de kamer en even later trekt ze de voordeur achter zich dicht. Twee trappen af en ze staat buiten.

Gisteravond heeft ze haar brievenbus niet geleegd, dat moet nog gebeuren. Een stapel reclamefolders hangt er half uit, zo vol is haar postvak. Ze graait met een snelle beweging alles uit het kleine kastje en doet het weer dicht. De inhoud propt ze in haar tas, daar kijkt ze straks wel naar.

Even later fietst ze gehaast de straat uit en precies op tijd rent ze tien minuten later het perron op, waar juist haar trein stopt.

Het is vol in de trein, maar het lukt haar toch nog om een plekje te vinden. Pff, ze heeft het weer gered. Morgen staat ze echt tien minuten eerder op, zodat ze relaxed naar school kan gaan.

Met haar ogen dicht leunt ze achterover, haar beide armen om de tas op haar schoot gevouwen. Vandaag heeft ze les tot en met het laatste uur, daarna een vergadering met haar sectie en dan met elkaar een hapje eten in de stad. Een volle, maar leuke dag.

Haar havo-4-klas zal blij zijn dat ze de repetities al heeft nagekeken. Leuke klas is dat. Straks gaan ze naar de vijfde, hun examenjaar. Hopelijk krijgt ze hen dat laatste jaar ook weer.

De trein mindert vaart. Katja staat op, pakt haar tas en loopt richting de uitgang.

Onderweg van het station naar de scholengemeenschap waar ze werkt, wordt ze ingehaald door collega en vriendin Joyce. Joyce stapt van haar fiets af en loopt met Katja mee.

‘Onze nieuwe collega is bij de vergadering en gaat vanavond ook mee-eten,’ zegt ze. ‘Heb jij hem al ontmoet? Echt niet verkeerd, die jongen!’

Katja haalt haar schouders op. ‘Nee, ik heb hem nog niet gezien, ik ben benieuwd. Leuk, dat hij meegaat, kunnen we meteen allemaal kennis met hem maken.’

‘Leuk dat hij meegaat? Fantástisch dat hij meegaat, zeg je vanavond. Je zult het zien, helemaal jouw type.’

‘Ja hoor,’ zegt Katja, ‘dat heb ik vaker gehoord. Jij wilt me gewoon aan de man hebben. Maar ik ben niet wanhopig, ik heb nog alle tijd.’

‘Wacht maar af!’ Daarmee heeft Joyce het laatste woord. Ze stapt weer op haar fiets en rijdt in de richting van de fietsenstalling achter de school. ‘Tot later!’ roept ze nog.

Katja loopt de school binnen, een glimlach op haar gezicht. Die Joyce, die weet het mooi te vertellen.

Dan stapt ze de docentenkamer binnen. Ze groet haar collega’s en loopt naar de koffieautomaat.

De nieuwe schooldag is begonnen.

Als ze vlak voor haar eerste lesuur de stapel nagekeken repetities uit haar tas haalt, vallen er twee enveloppen op haar bureau. O ja, de post van vanochtend. Ze haalt ook de verkreukelde folders uit haar tas, die mogen wel meteen de papierbak in.

De eerste envelop komt van een Uit-bureau. Reclame voor een musical. Ze kijkt er vluchtig naar en mikt dan brief en envelop samen in de papierbak.

Dan pakt ze de andere envelop. *Notariskantoor Kater en De Hoop, Amsterdam*, leest ze.

Notariskantoor, wat moet ze daarmee? Een beetje verbaasd houdt ze de envelop even in haar hand, dan steekt ze haar pink in de kleine opening en ritst de envelop open.

Er komt een korte brief tevoorschijn.

Geachte mevrouw Van Akeren, leest ze. In verband met het afwickelen van de laatste wilsbeschikking van mevrouw Catherine Lecrèt, overleden te Le Bois, België op 15 maart jl., verzoek ik u een afspraak te maken met Joachim Kater, notaris van ons kantoor.

Veel meer staat er niet in. Wat verdwaasd zit Katja met de brief in haar handen.

Mevrouw Catherine Lecrèt, wie is dat? Of nee, ze moet zeggen: wie wás dat? Familie van mama, dan kan bijna niet missen. Maar de naam zegt haar helemaal niks.

De bel snerpt door het lokaal en bijna tegelijk komen de leerlingen binnen.

‘Mevrouw, hebt u de repetities al nagekeken, hoe is-ie gemaakt?’

Katja schuift de brief weer in de envelop en stopt hem in haar tas.

Repetitie? O ja, de repetitie! Ze dwingt zichzelf om haar gedachten bij de les te bepalen. Die brief, daar moet ze straks maar verder over nadenken.

Maar het klinkt wel heel spannend. Zou ze iets geërfd hebben van de een of andere oude tante van haar moeder? Ze kan er zich niks bij voorstellen, maar die brief, die klonk wel geheimzinnig!

‘Mevrouw?’

‘Ja,’ zegt ze, ‘als jullie zitten, zal ik eerst de repetities uitdelen. Over het algemeen is hij best goed gemaakt.’

Het kost haar de grootste moeite om haar aandacht bij de lessen te houden. Pas ’s middags raakt de brief een beetje op de achtergrond.

Na haar laatste uur loopt ze naar de kleine vergaderruimte waar ze de collega’s van haar sectie zal ontmoeten voor een korte vergadering. Ze komt precies tegelijk met een jonge man aan bij de vergaderkamer.

‘Ga je gang.’ Hij maakt een beleefd armgebaar terwijl hij haar laat voorgaan.

‘Dank je wel,’ zegt ze met een glimlach, en ze kijkt hem aan. ‘Jij moet onze nieuwe collega zijn?’ Ze steekt haar hand naar hem uit. ‘Katja van Akeren.’

‘Rasmus Kauppinen,’ zegt hij, terwijl hij haar uitgestoken hand drukt.

‘Zitten, mensen, laten we snel beginnen, des te eerder kunnen we naar ons restaurant.’ Collega Han Koole, een vijftiger met een mager postuur, schuift twee stoelen voor hen naar achteren. ‘We zullen beginnen met een voorstelrondje. Rasmus, begin jij?’

‘Rasmus Kauppinen, tweeëndertig jaar, acht jaar ervaring als docent Frans, en de afgelopen drie jaar wat rondgezworven over de wereld. Maar nu toe aan een stukje rust en heel blij met mijn aanstelling op deze school.’

‘Nou, voor je rust hoeft je hier geen les te gaan geven,’ mompelt een collega.

Rasmus lacht. ‘Nee, dat zeg ik natuurlijk verkeerd. Ik ben toe aan een regelmatig leven, en uit ervaring weet ik dat dat heel goed lukt met een vaste baan in het vakgebied dat ik erg leuk vind.’ Hij knikt even en kijkt dan snel langs de gezichten die allemaal naar hem toe gewend zijn. ‘Geboren in Finland, opgegroeid in Nederland en vernoemd naar mijn grootvader van vaderskant, vandaar mijn niet zo gebruikelijke naam. Verder heb ik niet veel te vertellen.’

‘Verliefd, verloofd, getrouwd?’

Natuurlijk, dat is Joyce, denkt Katja een beetje geërgerd. Ze negeert de betekenisvolle blik die Joyce haar kant op stuurt.

‘Nee.’ Zijn antwoord klinkt wat kortaf.

‘Dank je, Rasmus,’ zegt Han. ‘We zijn blij dat de vacature weer is vervuld, welkom bij onze sectie Frans. Laten we even verdergaan met het rondje. Katja?’

Vijf minuten later heeft iedereen zijn of haar naam genoemd en kort iets over zichzelf verteld.

‘Dan stel ik voor dat we direct beginnen met vergaderen,’ zegt Han. ‘Straks is er ruimte genoeg om verder kennis te maken en bij te praten met elkaar.’

Katja heeft moeite om haar gedachten bij de gesprekken te houden. Ze is zich heel erg bewust van de man die naast haar zit.

Waarom reageerde hij zo kortaf op de vraag van Joyce of hij een relatie heeft? Zou hij een beroerde ervaring achter de rug hebben, een scheiding misschien?

Ach, wat haalt ze in haar hoofd, de vraag van Joyce was gewoon niet zo goed getimed. Die man had misschien het gevoel dat hij uitgehoord werd of hij dacht dat Joyce bijzonder in hem geïnteresseerd was.

Ze grinnikt even in zichzelf. Nou, daar hoeft hij niet bang voor te zijn. Joyce is dolgelukkig met haar Martijn. Maar Rasmus is een leuke vent, daar had Joyce wel gelijk in.

‘Katja? Jij vindt het wel een goed idee, zo te zien? Je kijkt er tenminste vrolijk bij.’

‘Sorry, ik was er even niet bij, wat zei je?’ hakkelt ze terwijl ze een kleur krijgt.

‘We hebben het over de uitwisseling met scholen in het buiten-

land,’ zegt Han geduldig. ‘De vraag was of we dit jaar weer deelnemen.’

‘Sorry,’ zegt ze opnieuw. Even vangt ze de geamuseerde blik van haar buurman op. Ze kijkt snel voor zich en dwingt zichzelf bij de gesprekken te blijven.

Na een uur zijn ze klaar en ze lopen met elkaar het schoolgebouw uit.

‘Hou je van Italiaans?’ hoort Katja Joyce vragen. ‘We zouden natuurlijk een Frans bistrotje moeten uitzoeken, maar elk jaar weer kiezen we toch voor Italiaans. Misschien moeten we veranderen van vakgebied en Italiaans gaan geven. Maar ja, waar kom je dan terecht, hè? Daar zitten ze op de meeste scholen niet om te springen.’

‘Ik hou van de Italiaanse keuken,’ zegt Rasmus, ‘dus prima keuze wat mij betreft. Hoe gaan we, met de auto, openbaar vervoer, of is het aan te lopen?’

‘Je woont ook niet hier in de stad, begrijp ik?’ vraagt Bas, een andere jonge collega. ‘We gaan lopen als je het ermee eens bent, want in het centrum parkeren is een drama. Ben je hier met de auto? Dan kun je hem het best na het eten weer ophalen.’

‘Nee, ik ben met de trein gekomen. Prima dus.’

Al pratend lopen ze met elkaar in de richting van het centrum.

Het weer is zacht voor de tijd van het jaar, ze kunnen zelfs al op het terras zitten met hun drankje. Maar als de zon weg is, wordt het fris, en ze besluiten om naar binnen te gaan om te eten.

‘Dan merk je dat het toch pas april is, hè?’ zegt Katja, terwijl ze even rilt.

‘Ga lekker dicht bij Rasmus zitten,’ fluistert Joyce, ‘dan word je vanzelf warm...’

‘Schiet toch op, jij! Echt hoor, Joyce, ik vind dit niet leuk!’ zegt Katja net zo zacht terug.

‘Maar hij is echt leuk,’ zegt Joyce weer. ‘Doe je best nou eens, meid!’

‘Even naar het toilet,’ zegt Katja. Ze staat op en loopt weg. Over het algemeen kan ze heel goed opschieten met Joyce, die behalve een goede collega steeds meer een vertrouwde vriendin is geworden. Maar soms heeft ze echt even helemaal genoeg van de kop-

pelgelingen van Joyce. Altijd is ze bezig om haar aan een man te helpen. En daar heeft ze nu net helemaal geen zin in. Natuurlijk zou ze het fijn vinden om iemand te ontmoeten die haar grote liefde zal blijken te zijn. Maar ze zoekt dat zelf wel uit, daar heeft ze geen hulp van Joyce of van wie dan ook bij nodig.

In de toiletruimte kijkt ze zichzelf aan in de spiegel. Hm, haar haar heeft weleens beter gezeten... Ze graait een elastiekje uit haar zak en propt haar lange, donkere haar in een nonchalante staart bij elkaar. Weer kijkt ze kritisch in de spiegel. Ze trekt wat losse plukken uit de staart. Zo ja, nu zit het beter.

Misschien ook een beetje lippenstift? Of zou Rasmus naturel mooier vinden?

Ze schrikt van haar eigen gedachten. Verdraaid, dat komt gewoon allemaal door dat gezeur van Joyce. Want die hele Rasmus maakt geen speciale indruk op haar. Hij lijkt een gezellige, aardige man, maar meer ook niet.

Ze pakt resoluut lippenstift en werkt haar lippen wat bij. Ziezo. Het maakt haar totaal niet uit waar die Rasmus van houdt, zijzelf voelt zich prettig bij een verzorgd uiterlijk, dus!

Terwijl ze het make-uptasje terug in haar schoudertas stopt, ziet ze de envelop weer. O ja, die brief van die notaris! Ze was het even vergeten, maar nu steekt haar nieuwsgierigheid weer de kop op. Morgen direct bellen voor een afspraak. Stel je voor dat de onbekende oudtante haar een sommetje geld heeft nagelaten! Of misschien wat familiesieraden. Tenslotte draagt ze dezelfde naam: Catherine, roepnaam Katja.

‘Zo, je ziet er weer mooi uit,’ hoort ze de plagende stem van Joyce. ‘Heel mooi, die lipjes, om te kussen gewoon!’

Ondanks haar irritatie moet Katja lachen. ‘Joyce, doe me een lol,’ zegt ze dan. ‘Hou toch eens op met die opmerkingen van je. Ik ben echt niet geïnteresseerd in die man, geloof me. Hij is absoluut mijn type niet.’

‘Nee, nee,’ zegt Joyce, terwijl ze in een van de toiletten verdwijnt.

‘Nee, echt niet!’ zegt Katja, terwijl ze snel een papieren zakdoekje uit haar tas opdiept en haar lippen weer afveegt. ‘Ik ga, hoor.’

Zonder antwoord af te wachten loopt ze terug het restaurant in en gaat op een lege stoel zitten, tussen Han en Bas in. Ze pakt de menukaart die al klaarligt en waar de anderen al druk in aan het kijken zijn.

‘Jij hoeft toch helemaal niet te kijken?’ vraagt Bas lachend. ‘Tagliatelle met zalm, of niet?’

Katja lacht ook. ‘Je hebt helemaal gelijk,’ zegt ze, terwijl ze de kaart dichtdoet en weer neerlegt. ‘Saai hè, maar ik vind het echt heerlijk.’

Even vangt ze de blik van Rasmus aan de overkant van de tafel. Hij glimlacht naar haar. ‘Helemaal mee eens,’ zegt hij, ‘daar kan geen andere pasta of pizza tegen op, heerlijk!’

Katja is blij dat Joyce nog niet terug is en zijn woorden hoort. Zij had beslist een opmerking gemaakt.

De avond verloopt gezellig en rond halftien nemen ze buiten voor het restaurant afscheid van elkaar.

Joyce en Bas stappen op de fiets, die ze vanaf school al aan de hand hadden meegenomen, en Katja loopt samen met Han en Rasmus naar het station.

Als ze in de stationshal aankomen, vraagt Han: ‘Rasmus, waar woon jij eigenlijk, welke kant ga je op?’

‘Ik moet de trein naar Haarlem hebben, en jullie?’

‘Ik ga precies de andere kant op,’ zegt Han, ‘maar jullie kunnen dus samen verder reizen, toch, Katja?’

‘Ja,’ zegt ze, ‘dat klopt.’ En weer is ze blij dat dit gesprek nu pas plaatsvindt, nu Joyce er niet meer bij is.

Als Katja en Rasmus op de stationsklok kijken, zien ze dat ze moeten rennen om hun trein te halen. Het lukt maar net; nog nahijgend vallen ze tegenover elkaar neer in de vrijwel lege coupé.

‘Dat was op het nippertje, zeg!’ zegt Katja, terwijl ze de losgeraakte haren opnieuw tot een staart fatsoeneert.

‘Mooi haar heb je, prachtig, die krullen,’ zegt Rasmus. Het klinkt heel natuurlijk, maar Katja weet niet hoe ze moet reageren. Ze voelt dat ze alweer een kleur krijgt.

Pff, het moet niet gekker worden, ze lijkt wel een puber in plaats van een vrouw van negentwintig!

‘Dank je,’ mompelt ze.

‘Je zou zelf wel een Française kunnen zijn,’ zegt Rasmus. ‘Maar je achternaam vertelt heel iets anders, die klinkt zo Hollands als maar kan.’

Katja lacht. ‘Mijn moeder is van Waalse afkomst,’ zegt ze, ‘en ik lijk veel op haar. Vandaar waarschijnlijk ook dat ik voor Frans heb gekozen om les in te geven. De Franse taal heb ik van kleins af aan gehoord. Mijn moeder is opgegroeid in Wallonië, maar toen ze een jaar of veertien was, zijn haar ouders naar Nederland verhuisd omdat mijn opa hier een baan gekregen had. Later zijn haar ouders weer teruggegaan, maar mijn moeder had inmiddels mijn vader leren kennen en zij is dus hier gebleven.’

Hij kijkt haar belangstellend aan. ‘Leuk!’ zegt hij. ‘Dan spreek je de taal natuurlijk echt heel vloeiend.’

‘Jij ongetwijfeld ook, toch?’

‘Jawel, maar als het echt je moedertaal is, ligt het nog dichterbij je, denk ik,’ zegt Rasmus. ‘Ik vond het trouwens erg gezellig vandaag. Leuke collega’s,’ gaat hij dan verder.

‘We hebben een leuk groepje,’ beaamt ze. ‘Jij begint per 1 mei, toch?’

‘Ja, na de meivakantie. Ik heb er zin in. Reizen was leuk, maar op een zeker moment is het ook genoeg geweest. Ik heb een leuk appartement gevonden en nu dus ook een baan. Best bijzonder in deze tijd, toch?’

‘Dat is zo, ja. Waar ben je allemaal geweest, tijdens je reizen?’

‘Te veel plaatsen om op te noemen. Maar de meeste tijd was ik in Australië. Ik heb daar ook nog wat familie wonen en bij hen heb ik een halfjaar gewoond en ook gewerkt. Daarna ben ik verdergegaan, Nieuw-Zeeland, Indonesië, maar ook door een heleboel landen van Zuid-Amerika.’

‘Tjonge, wel leuk als je zo veel van de wereld kunt zien. En wat vond je nu het mooiste plekje om te wonen, of in elk geval tijdelijk te wonen?’

Hij kijkt even voor zich uit, dan glimlacht hij en zegt: ‘Nederland, gewoon in mijn eigen stad, Haarlem, waar ik ben opgegroeid.’

‘Meen je dat?’

‘Ja,’ zegt hij, en zijn gezicht wordt serieus. ‘Ik heb ontdekt dat je jezelf altijd meeneemt, waar je ook naartoe gaat. En hier, hier ben ik thuis.’

‘Tot hoelang heb je in Finland gewoond?’ vraagt ze. ‘En heb je daar nog veel familie?’

‘Nog voor mijn tweede verjaardag zijn mijn ouders naar Nederland gegaan. Dus ik heb geen herinneringen aan de tijd dat we daar woonden. Er wonen nog wel wat ooms en tantes. En mijn oma is er ook nog, dus we gaan er geregeld naartoe. Het is een schitterend land. Prachtige natuur en ruimte en rust.’

‘Dat geloof ik. Ik ben er nooit geweest, maar het lijkt me een mooi land, ja.’

Langzaam mindert de trein vaart.

Even later staan ze samen op het perron en lopen naar de uitgang.

‘Ik ga mijn fiets ophalen uit de stalling,’ zegt Katja. ‘Tot ziens.’

‘Oké, Katja, ik vond het echt leuk om kennis met je te maken.’ Hij kijkt haar even aan, dan glimlacht hij. ‘Tot na de meivakantie!’

Katja trapt stevig door terwijl ze terugdenkt aan de avond met haar collega’s. Maar steeds betrapt ze zich erop dat het vooral Rasmus is die ze voor zich ziet en dat het zijn stem is die nog doorklinkt in haar hoofd.

Ach, denkt ze als ze thuis van de fiets stapt, dat is logisch, hij is nieuw. De anderen ken ik al zo lang, daar hoef ik niet zo veel over na te denken. Joyce heeft gelijk, het is een leuke vent. Maar meer ook niet, niet het type waarop ze valt.

Resoluut doet ze even later de voordeur van haar appartement achter zich dicht.

In de woonkamer zit ze nog even met de brief van de notaris in haar handen. En opnieuw vraagt ze zich af wat ze daar toch te horen zal krijgen.

Morgen begint ze gelukkig pas het tweede uur, dus heeft ze mooi de tijd om eerst te bellen voor een afspraak.

Als Katja de volgende ochtend het nummer van het notariskantoor intikt, merkt ze dat haar vingers een beetje trillen.

De afgelopen nacht heeft ze onrustig geslapen en veel gedroomd. In die dromen kreeg ze te horen dat ze een stal met honderd varkens had geërfd, en samen met Joyce en Rasmus Kaupinen moest ze die beesten verzorgen op het kleine balkon van haar huis. Later droomde ze dat Catherine haar een kledingkast vol oude baljaponnen had nagelaten die ze allemaal moest gaan dragen.

Nu ze gaat bellen, voelt ze zich gespannen. Wat zal ze te horen krijgen?

Natuurlijk krijgt ze helemaal niks te horen.

De zakelijke stem van de secretaresse vraagt haar wanneer het haar zou uitkomen en de afspraak wordt gemaakt voor volgende week maandagmiddag.

Poeh, nog vijf dagen wachten!

Katja besluit om vanavond naar haar ouders te gaan en er met hen over te praten. Mama weet vast wel meer.

Overdag op school raakt de gedachte aan een eventuele erfenis weer wat op de achtergrond, maar als ze in de trein naar Amsterdam stapt, gaan er weer allerlei gedachten door haar hoofd.

Haar moeder reageerde verbaasd toen ze door de telefoon vertelde over de brief van de notaris en het overlijden van tante Catherine.

‘Catherine?’ zei haar moeder. ‘Ja, ik geloof dat er een tante was met die naam. Maar volgens mij was ze gebrouilleerd met de rest van de familie. Ik heb haar nooit ontmoet. Nou ja, we hebben het er vanavond over. Gezellig dat je komt! Wat wil je eten?’

‘Gewoon, lekker aardappels met verse spinazie en een balletje gehakt, dat maak ik zelf nooit.’

‘Komt voor elkaar. Hoe laat denk je er te zijn?’

‘Ik kom meteen door uit school, ik probeer de trein van drie voor halfvijf te halen, dan ben ik mooi op tijd bij jullie.’

‘Zal ik je van het station ophalen?’

‘Niet nodig, ik loop wel, het is zulk heerlijk weer. Lekker om even buiten te zijn na een hele dag op school.’

Nu zit ze in de trein en ziet het landschap voorbijschieten. Lammetjes in de wei, heerlijke tijd is dit toch!

De trein mindert vaart en even later staat ze op het bekende perron.

Als ze het stationsgebouw uit loopt, voelt ze opeens een arm om haar schouder. 'Ha meis, fijn dat je er bent.'

'Ha mam. Gezellig! Ben je er toch?' Katja haakt in bij haar moeder en samen lopen ze weg van het station.

Twintig minuten later komen ze aan bij de mooie bungalow, en op hetzelfde moment stopt de auto van Katja's vader op de oprit van de garage.

'Kijk, papa is er ook al,' zegt Katja.

'Ja, hij is echt vroeg. Maar ja, het gebeurt ook niet elke dag dat zijn dochter komt eten,' zegt haar moeder lachend. 'En hij is nieuwsgierig naar wat je te vertellen hebt, denk ik.'

'Nou, dat is niet veel, ik hoopte juist dat jij me iets meer kunt vertellen over de familie.'

'Dag lieverd, fijn je te zien.' Haar vader omhelst Katja en geeft ook zijn vrouw een kus.

Wat later zitten ze in de ruime woonkamer.

'Jammer dat de zon weg is, anders hadden we buiten kunnen zitten,' zegt Katja. 'Gisteren ben ik met wat collega's uit eten geweest in de stad. Het was zo heerlijk, we hebben eerst een poos op het terras van het restaurant gezeten. Het leek wel zomer!'

Maar dan kijkt ze haar moeder aan. 'Mam, denk nu eens goed na! Weet je echt niks van je tante Catherine?'

Linda schudt langzaam haar hoofd. 'Heel weinig,' zegt ze. 'Ik moet je eerlijk zeggen dat ik vroeger nauwelijks iets over haar heb gehoord. Ze woonde ergens in de Ardennen. Ze was een ongetrouwde, wat excentrieke vrouw, dat is het enige wat ik me kan herinneren uit de verhalen van mijn moeder. Ik heb haar nooit ontmoet en ik wist ook niet dat ze nog leefde. Ze moet stokoud geworden zijn.'

Ze schudt haar hoofd. 'Ik begrijp echt niet hoe ze er blijkbaar bij kwam om jou te noemen in haar testament. Ik had geen idee dat ze zelfs maar wist van jouw bestaan.'

'Maar Katja heeft haar naam, misschien zal dat het zijn, denk

ik,' zegt John. 'Zijn er verder geen Catherines in de familie?'

'Niet dat ik weet,' zegt Linda. 'Mijn moeder heette ook zo, naar haar grootmoeder. Tante Catherine zal naar dezelfde grootmoeder vernoemd zijn. Maar verder waren er weinig meisjes in de familie en dus geen Catherines. Maar misschien vergis ik me en zijn er nog nichten of achternichten met dezelfde naam.'

'Tja, dan zal ik die varkens moeten delen,' zegt Katja.

'Varkens, wat bedoel je?'

'Ik droomde vannacht dat de erfenis uit honderd varkens bestond,' antwoordt Katja lachend. 'Maar vertel eens, mam, kom je uit een rijke familie? Heb ik juwelen te verwachten of zo?'

Linda schudt haar hoofd. 'Ik weet het niet, het valt tegen, denk ik. Vroeger was de familie Lecrèt aardig in goeden doen, zoals dat heette. Maar later was er niet veel geld meer. Er waren grote landhuizen in de familie, maar de een na de ander moest die huizen en landerijen verkopen omdat er geen geld was voor onderhoud. Nee meisje, misschien erf je wat sieraden, dat zou kunnen. Maar verder is er niet veel te verwachten, denk ik.'

'Nou ja, toch best spannend!' vindt Katja. 'Vinden jullie niet?'

'Ja, ik ben ook wel benieuwd. Kom na die afspraak anders naar ons toe, dan kun je alles vertellen.'

'Ja, goed idee. Ik moet er maandag om halfvijf zijn. Dus direct na school stap ik op de trein. Ik zal gewoon nog vijf dagen geduld moeten hebben. Nou ja, zoveel bijzonders zal het niet zijn, denk ik. Maar spannend blijft het!'

'Ja, dat is het ook,' zegt Linda. 'Maar nogmaals, stel je er niet te veel van voor, hoor.' Ze staat op. 'Ik ga het eten opzetten, nu heb je nog tijd om rustig met ons te eten. Binnenkort moet je voor al die varkens zorgen, dan heb je zelfs geen tijd meer om te eten.' Lachend verdwijnt ze naar de keuken.

'Hoe gaat het met Sjon en Sylvana en de kinderen?' vraagt Katja als ze samen met haar vader is achtergebleven in de kamer.

'Prima, hoor. Tom is een echte puber, maar hij doet het goed op school, en Kim verheugt zich erop om na de zomer naar de brugklas te gaan. Ze kunnen allebei goed leren.'

Katja glimlacht als ze de trots in de stem van haar vader hoort doorklinken. 'Je klinkt als een echte opa, pap,' zegt ze zacht.

‘Ik ben ook een echte opa,’ zegt hij. ‘Ook al vloeit er ander bloed door hun aderen, toch zijn ze echt mijn kleinkinderen. En Sjon is door de jaren heen echt als een zoon gaan voelen, ook al bleek uit de DNA-test dat hij niet mijn biologische zoon is.’

‘Hij heeft nooit kunnen achterhalen wie wel zijn vader is, hè?’ vraagt Katja. ‘Zit hij daar nog steeds mee, denk je?’

Ze praten niet vaak over dit onderwerp. In de loop der jaren, na de tijd van verwarring over het mogelijke vaderschap van John, die als jongen van zestien een heel korte relatie had met Nel, de moeder van Sjon, is het op de achtergrond geraakt. Er is nooit duidelijkheid gekomen wie dan wel de vader van Sjon zou kunnen zijn. Want ook Willem, de echtgenoot van Nel, bleek niet de vader te zijn.

Het was een moeilijke tijd, voor Sjon in de eerste plaats, maar ook voor John en Linda, die plotseling geconfronteerd werden met het verleden van John.

Aanvankelijk dachten ze dat John inderdaad de vader van Sjon was, en in die tijd was er een warme band ontstaan tussen de twee zo verschillende echtparen. En ook na de onbevredigende uitslagen van de DNA-testen is dat zo gebleven. Willem, de vroegere echtgenoot van de overleden Nel, heeft zich teruggetrokken uit het leven van Sjon. Maar John en Linda zijn met liefde de rol van Sjons ouders en opa en oma voor de kinderen van Sjon en Sylvana blijven vervullen.

Katja heeft het vanaf het begin geweldig gevonden om een grote broer te hebben, een schoonzus en later dus een neefje en een nichtje. Al heeft ze wel even moeten slikken bij de gedachte dat haar eigen vader op zijn zestiende seks had gehad met de onbekende moeder van Sjon.

Ze heeft die gedachte altijd maar weggestopt, pas toen ze volwassen werd, begon ze er begrip voor te krijgen. Zulke dingen kunnen gebeuren, zo is ze toen gaan begrijpen.

‘Nee, daar is hij nooit achter gekomen en ja, dat blijft hij best moeilijk vinden,’ onderbreekt haar vader haar gedachten. ‘Ook al zou zijn biologische vader niet meer leven of geen contact willen, dat maakt hem niet eens zo veel uit. Hij zou gewoon graag willen weten wie het geweest is en waarom zijn moeder zich in korte tijd

met zo veel mannen tegelijk inliet. Het past voor hem ook niet bij het beeld dat hij had van zijn moeder. Maar ja, zij is er niet meer, dus hij zal het haar nooit kunnen vragen.'

'Nou ja, Sylvana en hij hebben in elk geval verschrikkelijk geboft met jullie als pleegouders en als opa en oma voor hun kinderen. Zowel op financieel als op ander gebied.'

John kijkt zijn dochter opmerkzaam aan. 'Hoor ik daar enige kritiek?' vraagt hij.

Katja lacht. 'O nee, zeker niet! Ik ben ook echt heel blij met hen. Ik geef toe dat ik in het begin een beetje moest wennen aan Sylvana, maar tegenwoordig voelt ze echt als de zus die ik nooit had.'

Nu lacht John ook. 'Tja, in het begin was ze nogal... anders, hè?' Hij knipoogt naar Katja. Maar dan gaat hij serieus verder: 'Ze kwam ook uit zo'n heel ander milieu, ze zal ons ongetwijfeld vreselijk bekakt hebben gevonden. Maar het mooiste vind ik toch wel dat ze God hebben gevonden en nu ook hun kinderen een christelijke opvoeding geven.'

'Ja, dat is zeker fijn,' zegt Katja. 'Het leven kan vreemd lopen, hè?'

'Inderdaad,' beaamt John. 'Misschien woon jij binnenkort wel in België op een boerderij met duizend varkens!'

'Nee pap, het waren er maar honderd, hoor!'

Een erfenis met een wel heel bijzondere voorwaarde!

Als Katja te horen krijgt dat haar oudtante in België haar een enorme erfenis heeft nagelaten, kan ze haar oren niet geloven. Ze krijgt zomaar een groot geldbedrag in de schoot geworpen, en ook nog een huis in de Ardennen. Maar dat huis krijgt ze niet voor niets: ze moet binnen drie jaar getrouwd zijn, anders wordt het alsnog verkocht en gaat de opbrengst naar een goed doel. Vanaf dat moment lukt het Katja nauwelijks nog om de mannen die om haar hand dingen te vertrouwen. Zijn ze op haar hart uit, of op haar vermogen?

Ina van der Beek schreef met *Een verrassende erfenis* een verrassend luchtig verhaal. Het is een zijdelings vervolg op *Mijn vader en ik*. Het ladekastje dat in dat boek gesloten bleef, gaat nu eindelijk open!

Z&K

ISBN 978 94 0190 641 8 NUR 344

9 789401 906418

www.romanserie.nl